

Gisteren startte in Alkmaar de A12 mars naar Den Haag. Die liep via het Stationsplein in Heiloo, alwaar er rond 11:00 zo'n 100 marcheerders arriveerden. Ik was er loopfietsend op mijn engelse hybride folding bike. Demonstratie van absoluut noodzakelijke anti-gemakzucht-mobiliteit met achter onder aan het zadel 'WEER EEN AUTO MINDER', en met voorop 'EEN LEEFBARE WERELD VOOR ALLE KLEINKINDEREN'.

Samen met Klimaatalarm Heiloo –ook spandoek- werd zo de stoet uit Alkmaar bij het Stationsplein in Heiloo welkom geheten. Klimaatalarm had gezorgd voor koffie, thee of water met een plakje cake.

Daarna klonken klimaatlieders op teksten van Frank Edam. Met zijn gitaar dirigeerde hij, geassisteerd door een saxofoniste van het Alkmaars Straatorkest dit ER koor. (Zoals 'Sla alarm voor het Klimaat', 'We weten het wel maar willen het niet horen', en, 'Over honderd jaar houden we het niet meer droog'.) En dat alles vlak naast die in strijd met de EU fijn stof norm uit 2005 gebouwde ondergrondse parkeergarage, waar je nota bene gratis kunt parkeren. Neoliberalisme heet dat, helemaal niet nieuw maar in feite retroberalisme. Vrijheden van komende generaties worden erdoor ondermijnd, al was het alleen al vanwege een afnemende levensverwachting. (Zie ook statement Dag van de Urgentie.)

Na deze happening gingen de lopers rond 11:30 weer verder. Ik deed hen loopfietsend met alles erop en eraan uitgeleide tot aan 'Maria ter Nood', een heiligdommetje zowat op de gemeentegrens met Limmen. Bikewalkend kun je inhalen en even een praatje maken. Zo bewoog ik me innovatief langs de optocht.

'Jehova's getuigen' hoorde ik achter me roepen, maar het bleef verder stil. Een langs de route wonende fractievoorzitter uit de gemeenteraad stelde haar toilet beschikbaar. Er zaten Amsterdammers tussen die er uit de V.S. en Duitsland waren neergestreken. Een jongere stak een verkeersbord met 'doodlopende weg' omhoog. En een moeder liep er met haar zoontje, ongeveer net zo oud als mijn kleinzoon Mans. (Veel grootouders ook.)

In die volgorde beende ik bikend mee met als bijzonderheid, dat de machinist van een intercity naar Alkmaar een kort signaal liet horen toen hij ons zag. En ook moet worden vermeld dat 'Handhaving' van de gemeente Heiloo me een handje hielp, toen een oog van het GvhK-spandoekje van de stok schoot. Bij Maria ter Nood aangekomen maakte ik weer rechtsomkeert.

Kortom, een impressie van een vastbesloten rebellie tegen het grote uitsterven.

Hans de Man, Heiloo